

OD REDAKCJI

W związku z przeżywanym Rokiem Wiary ogłoszonym przez papieża Benedykta XVI listem apostolskim *Porta Fidei*, kolejny zeszyt naszego czasopisma poświęcamy tematowi wiary. We wspomnianym dokumencie Ojciec Święty zwraca uwagę, że Rok Wiary daje dobrą okazję, by bardziej celebrować wiarę w liturgii, zwłaszcza Eucharystii, która „jest szczytem, do którego zmierza działalność Kościoła, i jednocześnie [...] źródłem, z którego wypływa cała jego moc”. Za tym wskazaniem poszedł ks. Manli Sodi, który w swoim artykule podejmuje zagadnienie celebracji wiary w liturgii. Wyraża nadzieję, że Rok Wiary może każdemu, kto życzy sobie być w obecności Pana, odkryć na nowo pewne zasadnicze aspekty życia wiary. Taką ścieżkę nieskończonych możliwości dla wiary tworzą dwie stałe i zasadnicze rzeczywistości Kościoła: sakramenty oraz rok liturgiczny. Pamiętanie i rozumienie tego, że liturgia jest „celebracją wiary” pozwala temu, kto uczy wiary, zobaczyć ją jako rzeczywistość ciągle podlegającą ruchowi, cechującą się nieustannym, wewnętrznym dynamizmem. Z tego względu można powiedzieć, że rok liturgiczny może być zdefiniowany jako autentyczny i trwający rok wiary. Przyłgnięcie i życie liturgią jako celebracją wiary skutkuje odnową świadomości o centralnym miejscu liturgii, które to zawsze jest wsparciem i przewodnikiem chrześcijańskiego życia.

Pewną kontynuacją tej myśli jest artykuł prof. Ramiro Pellitero, który wypowiada się na temat praktyki eklezjalnej jako życia wiary. Autor przedstawia wiarę chrześcijańską jako „życie” w kontekście współczesnej teologii i kultury. „Kryzys wiary”, w którym żyjemy, ma różne historyczne korzenie, takie jak: nowoczesność, sekularyzacja, niewystarczający rozwój teologii, pewne antyświadectwa czy skandale itd. – które to pociągają za sobą przeszkody, by „żyć wiarą”. W rezultacie tego wszystkiego jest rzeczą konieczną zadać pytanie, jakie drogi powinny być obrane przez Nową Ewangelizację jako współczesny wyraz kościelnej *praxis*, aby umocnić „życie wiary” wśród chrześcijan. W podsumowaniu proponuje „dekalog

edukacyjny” dla edukacji wiary dziś. „Symfonia wiary” powinna być zinterpretowana według wszystkich zasadniczych jej wymiarów, spośród których wielu dziś brakuje: chrześcijańska antropologia a szczególnie edukacyjna ścieżka piękna; wymiar biblijny, liturgiczny i sakramentalny; edukacja moralna i wrażliwość społeczna, które muszą być dopełnione nauką modlitwy, świętości w życiu codziennym i apostołskiej lub misyjnej troski o wszystkich (począwszy od dzieciństwa). Edukacja wiary koniecznie musi być zadaniem interdyscyplinarnym, ze szczególnymi projektami na każdej z płaszczyzn działalności (rodzina, szkoła, parafia itd.).

Robert Lapko w swoim artykule ukazuje wizję rodziny zawartą w Księdze Tobiasza. Rodzina jest pierwszą szkołą człowieczeństwa scharakteryzowaną za pomocą *eleēmosynē*. Praktyka *eleēmosynē* wprowadza wiarę i religię do codziennego życia. *Eleēmosynē* jest podstawowym sposobem wyrazu wiary w czynie.

Aktualny temat nowej ewangelizacji porusza biskup Dominique Rey, który zwraca uwagę, że jest ona ściśle związana ze chrztem. Jako ochrzczeni jesteśmy posłani na wzór uczniów Pańskich oraz ściśle związani z misyjnym charakterem Kościoła.

Biskup Władysław Blin w swoim opracowaniu dzieli się doświadczeniem wiary Kościoła katolickiego na Białorusi po roku 1991.

Proponujemy artykuł ks. Jana Perszona, który pisze o boskim wymiarze Kościoła w eklezjologii Józefa Ratzingera. Dla Józefa Ratzingera Kościół jest rzeczywistością teologiczną. Posiada on konieczny wymiar ludzki, instytucjonalny, historyczny. Ale jest on przede wszystkim Chrystusowy. Kościół, choć zanurzony w historii, nie może zachować swej tożsamości odwołując się do oczekiwań czy aspiracji pokolenia, które w danej chwili go (*in statu peregrinationis*) stanowi.

Odsyłamy do artykułu ojca Wojciecha Giertycha, który pisze o wpływie łaski wiary na sferę uczuciową człowieka.

Abp Julian Barrio Barrio prezentuje w swoim opracowaniu transcendentny sens Szlaku św. Jakuba. Zauważa, że droga do Santiago była od początku wyprawą wiary, wyprawą kultury, najważniejszym wydarzeniem w kształtowaniu średniowiecznej Europy jako zachodniego chrześcijaństwa.

Na zakończenie naszego tomu zamieszczamy opracowanie ks. Andrzeja Rutkowskiego, który pisze na temat mszy z udziałem grup specjalnych w życiu Kościoła partykularnego. Zachęcamy także do lektury działu sprawozdań i recenzji.

Ks. Krzysztof Konecki